

[Erlendsson.]

litiet, da de den 24. oktober kl. 4 nat stormede kasernen. Daværende forsvarsminister Kjeld Olesens holdning kan i hvert fald ikke afkræfte denne udtalelses troværdighed. Da hr. Kjeld Olesen næste morgen blev orienteret om angrebet, bestemte han, at der intet skulle foretages. Hvorfor blev han for øvrigt først orienteret om morgenen eller hen på formiddagen? Var der øvet sabotage mod telefonnettet, eller havde han selv taget stikket ud? Er der ingen ordonnanser, der kan bringe bud mellem forsvarsministeren og de militære enheder? I forsvarsministerens forfald, er der da ingen stedfortræder, der kan træffe beslutninger i ministerens sted? Og videre: gælder forholdsordren af 6. marts 1952 ikke mere? Jeg har intet sted kunnet finde, at den var ændret. Eller var den administrativt sat ud af kraft for denne specielle lejlighed? Hvorfor kunne militærpolitiet ikke indhente ordre fra nærmeste overordnede militære chef? Behøvede militærpolitiets mandskab overhovedet at indhente sådan ordre? Må det ikke i virkeligheden betragtes som pligtforsømmelse, at militærpolitiet ikke ufortøvet gik til modstand mod de indtrængende hippier, som de betegnes i forsvarsminister Erling Brøndums kronik?

Jeg skal ikke citere anordning om forholdsordre for det militære forsvar ved angreb på landet og under krig i dens helhed, men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at om en eventuel 5. kolonne, der må formodes at optræde i forklædning som civilpersoner, hedder det:

„5. kolonne-virksomhed skal bekæmpes. Politiet vil på dette område bistå de militære myndigheder.“

Militærpolitiet spurgte, om området skulle ryddes, og som det hedder i kronikken:

„Forsvarsministeren orienteres næste morgen, men bestemmer, at der intet skal foretages.“

Sagen minder i sin helhed — nu er der nok nogle, der vil synes, jeg går for vidt — om 9. april-tragedien . . . (*Munterhed*).

Formanden:

Jeg gør opmærksom på, at bifalds- og mishagsytringer ikke er tilladt.

Erlendsson (FP):

. . . historien om søfortets kanon, der ikke kunne skyde, så tyskerne i ro og mag kunne lægge til kaj ved Langelinje. Den forargelse over formodet dansk politisk indforståethed med tyskernes besættelse af landet, som den parlamentariske kommission ganske vist tilbageviste, var vel den egentlige baggrund for den forholdsordre til forsvaret, som jeg netop har citeret uddrag af.

Men angrebet på Bådsmadsstrædes kaserner blev jo ikke gennemført af tyskerne eller af en anden ydre fjende, vil man sige. Det var fredelige danske statsborgere, som kl. 4 om natten gik til angreb på statens bygninger og tog dem i besiddelse, uden at et skud blev affyret.

Skulle dansk militærpoliti begynde at bruge magt over for sådanne pæne mennesker og måske komme til at fyre deres hyldebøsser af? Tænk, hvis disse fjollede militærpersoner havde såret sig selv eller andre. Man må da kunne forlange også af folk, der er blevet helt fordummede af militær disciplin, at de bruger den smule forstand, de har tilbage.

Reaktioner af den karakter, jeg her har givet nogle eksempler på, har muligvis forsvævet de implicerede myndigheds personer, da de undlod på egen hånd at trække forstærkninger til og rydde området og at påkalde hjælp fra politiet.

For ingen uden de eventuelt indforståede kunne kl. 4 om morgenen afgøre, hvilke kræfter der stod bag angrebet.

At den sidste krig begyndte på Langelinje, yder ingen garanti for, at den næste vil starte samme sted. Og at fjenden dengang kom sejlene til København i et camoufleret handelsskib, men iklædt uniformer og bærende synlige våben, forhindrer ikke, at den næste krig kunne starte som en tilsyneladende civil invasion med deltagelse også af kvinder og børn; det er netop et yndet trick